

Grijs konijn met drie poten

Koen Dille

Vandaag is de SP.a verschrompeld tot een zelfhulpgroepje voor mensen waar niemand nog iets mee te maken wil hebben. Bijna twee jaar geleden is dat begonnen. Toen was de SP.a wanhopig op zoek naar een Antwerpse lijsttrekker. Geen enkele Beroemde Vlaming bleek bereid om Patrick Janssens te depanneren. Zijn spindoctors slaagden er niet in om ook maar één Teeveediva, Sterartiest of Voetbalvedette te bepraten. La Esterella wendde hoofdpijn voor en Tom Lanoye mocht niet van zijn man. Wekenlang hield men ons in de wiggel. We zouden eens wat zien. Hou jullie vast. Eindelijk was het zo ver. Hier komt ons wit konijn. Applaus! En met veel gedruis baarde de berg een grijze muis. Christine Van Broeckhoven. Gelauwerd hoogleraar in de moleculaire biologie, dat wel. Absolute wereldtop. In het hoofd van de doorsnee Vlaming rinkelde er helaas geen belletje. Wat had u gedacht? De norm op wetenschappelijk gebied is hier Marc Coucke. U weet wel, het apothekershulpje dat zijn volk afleerde te snurken. De knutselaar die voor 40 euro onze GSM vrij van boze straling beloofde te maken. Ogepast, versta mij niet verkeerd. Zelf ben ik een onvoorwaardelijke bewonderaar van professor Van Broeckhoven. Geen kwaad woord over deze alzheimerspecialiste. Kent u haar boekje *Brein & Branie* (Houtekiet, Antwerpen 2006)? Daarin heeft deze grande dame het over haar wetenschappelijk onderzoek en over hoe moeilijk het was om als vrouw onder professoren aanvaard te worden. Pure klasse, neem dat gerust van me aan. Alleen zul je mevrouw Van Broeckhoven niet op politieke uitspraken betrappen. Dat hebben de Socialisten, de Progressieven en de Anderen dan ook geweten. Totaal onvoorbereid werd de laboratoriumgeleerde Van Broeckhoven ten prooi gevoerd aan politieke tegenstanders en gniffelende persparasieten, een volkje

dat normaal gesproken niet eens in aanmerking komt om haar boekentas te dragen. Al bij haar eerste tv-optreden bleek de tot politica omgebouwde topbiologe een niet te overziene ramp. Anderleucht dat Joke van Leeuwen als spits in het veld zou sturen. Toen dus is de miserie definitief begonnen. Vandaag is de *chain gang* Gennez, Crombé, Tobback, Anciaux *et les autres* nog steeds bezig aan zijn lange tocht door diepe dalen en troosteloze woestijnen. En de gids is wel heel onervaren.

Eindeloos lang bleef het stil rond Christine Van Broeckhoven. Gelukkig voor haar hadden meer doorgewinterde politici dan zij zowat anderhalf jaar nodig om iets ineen te steken dat op een regering leek. Daarvan moet de SP.a geprofiteerd hebben om Christine Van Broeckhoven bij te scholen. Pas op 11 januari van dit jaar vernamen we weer iets van haar. Een interviewtje. In *De Zondag*. Toegegeven, dat is niet Het Eertijds Progressieve Dagblad en al helemaal niet De Onverantwoord Interessante Krant voor Vlaanderen. Vergeet echter niet dat onze kwaliteitspers zich op datzelfde ogenblik moest concentreren op een dieptepsychologische studie van Kim D.G. waarbij ze zich over de vraag boog of hij al dan niet geschminkt was. Maar goed, dat interview dus. Wat leert ons dat? Dat de SP.a, Open VLD en CD&V blijkbaar dezelfde studiedienst hebben. Want wat Van Broeckhoven ons opdient over de vergrijzing en de pensioenen had net zo goed bedacht kunnen zijn door de Vlaamse Reus van het liberale denken, Rik Daems, als door de christendemocratische intellectuele bellenblazer, Servais Verherstraeten. Voor de zoveelste keer voert nu ook Van Broeckhoven het verschrikkelijke spook van de vergrijzing op. Dat we vandaag probleemloos meer dan tachtig jaar worden, vinden socialisten helemaal geen zegen. In

tegendeel. Een ramp is dat. Binnen enkele jaren net zo onbetaalbaar als de atmosfeer onleefbaar. Mag ik een tip geven? *Laissez faire, laissez passer*. Laat het fijn stof door die vergrijsde Belgen inademen en het probleem lost zich zo op. Kom nou! In 2003 toonde de Franse econoom Michel Husson* aan de hand van cijfers van onder meer Eurostat – de onverdachte bron van elke weldenkende econoom – dat de sociale zekerheid en dus ook de pensioenen perfect betaalbaar zijn. Jaar na jaar blijft Eurostat die cijfers bevestigen. Pas nu nog. Al meer dan twintig jaar groeit de meerwaarde die de bedrijven voortbrengen. De taart wordt groter, heet dat in mensentaal. Maar niet de lonen. Ook niet de sociale bijdragen. Die dalen! En de investeringen? Die blijven constant. Waar gaat die meerwaarde dan wél naartoe? Naar de uitgekeerde winst! Verdubbeld is die. Van 8% naar 16%. Exact het percentage dat de lonen gedaald zijn. Natuurlijk weet ik ook wel dat je die uitgekeerde winst niet op een twee drie uit de zakken van de aandeelhouders kunt terugvorderen. Maar je mag toch verwachten dat een socialist of een sociaaldemocraat, zelfs een progressief of laat het nog Anciaux zijn, dergelijke zaken met het nodige misbaar aan de kaak stelt? En daar op blijft hameren. Een sociaal draagvlak creëren heet dat. Nee dus. Hoe ziet mevrouw Van Broeckhoven dat? "Ik raad aan om zelf aan pensioensparen te doen". *Voilà!* Met die krimpende loonsom moeten jullie dat steeds krappere wordende pensioentje maar wat bijmesten. Bij Kaupthing of Fortis bijvoorbeeld. Jaren geleden al heette dat bij Verhofstadt de derde poot van ons pensioenstelsel. Een mankepoot.

Noot

* Michel Husson, *Les casseurs de l'Etat social*, Parijs 2003